

Mons. Jan Graubner
arcibiskup pražský a primas český

Všem farnostem a společenstvím
Arcidiecéze pražské

Milí otcové, sestry a bratři,

dokončil jsem setkávání s pastoračními radami farností podle jednotlivých vikariátů. Děkuji všem, kteří mi pomohli aspoň touto cestou trochu poznat diecézi, ve které jsem nový. Jsem rád, že i pro mnohé účastníky byla tato setkání obohacením. Někteří teprve poznali své sousedy, jiní žasli nad tím, že se u nás v diecézi děje tolik dobrého. Jednotlivé farnosti se od sebe velmi liší nejen velikostí a vnějšími podmínkami, ale i životaschopností společenství. V této oblasti se ale všichni máme co učit.

Pán Ježíš nezaložil jednotlivé křesťany, ale společenství církve, do níž zve jednotlivce, aby ji vytvářeli. On říká: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.* Jinde říká: *Boží království je mezi vámi.* Takové duchovní zkušenosti nemohou udělat jednotlivci bez společenství. Církev začala žít o Letnicích, když přijala Ducha Svatého, který je její duší. Jednotlivci nemohou žít z Ducha, který je Láska, aniž by milovali. Když v sobě nechají Ducha působit, tedy milovat, vznikají vztahy, vzniká společenství církve, které není jen lidským spolkem, ale Boží skutečností. To je místo, kde i lidé zvenčí mohou zakusit Boží blízkost, být osloveni živým Bohem. Křesťanské společenství samo přijímá ty, kteří touží poznávat Pána a angažovat se v novém životě. Ono je místem, kde se předává víra, protože se v něm víra společně žije. Je lůnem, v němž se někteří členové rodí a rostou pro povolání k službě v církvi. Bez těchto společenství nám budou chybět nejen povolání ke kněžství a zasvěcenému životu, ale i povolání k laické službě společenství a také misijní rozměr, který je základním znakem církve.

Dnes vím o problémech městských farností, odkud mnoho lidí na neděli odjíždí na venkov, nebo těch venkovských, kde za příhodného počasí většinu účastníků na nedělní bohoslužbě tvoří chalupáři, nebo vím o těch, kteří jdou na mši pokaždé jinam a nemají domov v žádné farnosti. Pokuste se najít řešení třeba v tom, že se zapojíte na zimu v jedné farnosti a na léto v jiné, ale zapojte se do vytváření společenství na obou místech. Vždy na nějaký čas. Podobně vy, kteří kvůli pracovním povinnostem střídáte v neděli nejrůznější kostely, zapojte se někde aspoň občas, aby každý měl někde církevní domov, kde není jen hostem, ale tím, který se na životě společenství aktivně podílí a svým způsobem za ně nese spoluodpovědnost.

Farní společenství má být duchovní rodinou rodin, které se spolu znají, modlí se a slaví i spolupracují, které mezi sebe rády pozvou i lidi zvenčí. Jsem rád, že jsem v diecézi takové živé farnosti našel a moc se těším na to, že jich přibude.

Farnost není zastaralá struktura, ale nesmí být chápána jako servis, kam jdeme, když potřebujeme nějakou duchovní službu. Farnost to není pan farář a jeho kancelář, ale společenství, které vytvářejí lidé z moci křtu a podle svých schopností se podílejí na jeho životě. Farář je taky členem společenství a z biskupova pověření stojí v jeho čele. Farnost je místem formace víry i dnes přesto, že máme i jiné příležitosti k vzdělávání, a prvním místem náboženské formace je především rodina, kde se společně modlí a snaží žít jako Ježíšovi přátelé. Pokud neoživíme společným úsilím farnosti, naše církve neporoste.

Farnost je místem evangelizace, kterou nekonají pozvaní profesionálové, ale všichni, kteří získali živou zkušenost se vzkříšeným Kristem a prožívají obnovené vztahy, přijímají se navzájem, naslouchají životním zkušenostem lidí a osvěcují je světlem evangelia. Prožívaná radost z hlásání Ježíše Krista je pak vede k těm, kteří evangelium neznají, nebo se z různých důvodů od Boha vzdálili. Farnost musí myslet na předávání víry dětem a mládeži, nabídnout přiměřené katecheze, ale taky je zapojit do budování farnosti. Jejich radost z toho, co mohli udělat pro druhé, je pak nejdůležitějším nástrojem jejich formace. Farnosti, které jsou tak malé, že se tam nemůže vytvořit společenství dětí či mládeže, prosím, aby úzce a dlouhodobě spolupracovaly s nějakou jinou farností. Mladí nutně potřebují ke svému rozvoji společenství vrstevníků. S nimi pak mohou dělat něco hezkého pro starší generace či pro nevěřící okolí.

Členům farních rad jsem na závěr setkání slíbil, že za rok se sejdeme zas. Já budu především mlčet a naslouchat. Každá farnost má představit jednu svou zkušenost, která je posunula dopředu, nebo jim udělala radost, zkušenost, o níž si myslí, že by mohla inspirovat druhé. Tak se budeme učit jeden od druhého, tak si budeme pomáhat navzájem na společné cestě k oživení církve. Pomozte ve vaší farnosti udělat zkušenost, která by stála za sdílení.

K modlitbě za oživení farností jsem založil diecézní společenství adorátorů nazvané Eucharistická hodina. Budu rád, když se přihlásíte, a tak mě ujistíte, že ve snaze o duchovní obnovu naší diecéze nejsem sám.

Upřímně děkuji každému z vás za spolupráci a všem společně žehnám,

arcibiskup Jan

(Přečtěte, prosím, při mši svaté v neděli 21. května.)